

SZIVÁRGÓ SÖTÉTSÉG III.

„Az emberiség
vesztésre áll.”

Artúr

fine selection

ON SAI

O N S A I

Artúr

S Z I V Á R G Ó S Ö T É T S É G I I I .

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

Előszó

– **ÜDVÖZLÖM** a Scar P’Soluth Ember-mentál Interplanetáris Kiképzőiskola végzős növendékeit, mind a mentálokat, mind az embereket. Az ajtókat bezárták, és ideje, hogy újra meséljek.

Tegnap Scar beszervezéséről beszéltem, és persze Worról, a Pelegrin hadihajó szerencsétlen, sátánista hajómentáljáról is szó esett. Utána, éjszaka elmondtam egy másik történetet, egy jóval személyesebbet Lucyről és a navrani csatáról. Biztosan kíváncsiak, mi történt Lucy és köztem. A halálom után Szillától megtudhatják azt is.

Ma a világháborúról fogok mesélni, vagyis nem csak mesélni, hanem megosztok egyes emlékképet, az enyémet és másokét...

– Uram, bocsánat, hogy félbeszakítom. Az igazgatónő parancsára ki kell üríteni a kiképzőközpontot.

– Mit üzent?

– Csak a vészjelzést adta le a csapat mentálja. Azt se ide küldte, valószínűleg attól félnek, hogy bemérnek minket. Három bolygón ugyanaz a zeneszám megy, ebben a pillanatban is, mármint az összes csatornán. „Csak a csápod, bébi”, egy retró sláger, a sárga kód zenéje.

– Mire vár? Én csak vendég vagyok. Kövessék a vészprotokollt!

*

– Kérem, telepedjenek le a föbe! Nagyszerű látvány volt, ahogy az előbb hét másodperc alatt kiürítették a kiképzőközpontot, és az alsóbb évfolyamokat teleportálták a különböző bolygókra. An Hobran igazgatónő kíváncsi kiképzést adott önöknek. Azért remélem, kivételesen téved, és nincs veszély, sajnálnám azt a gyönyörű birtokot, de főleg a karcsú tornyokat, a mentálművészek első alkotásait.

Tudják, hova hoztam önöket?

A 818. bolygón vagyunk, Don lakhelyén.

Feljebb, a hegyoldalban áll a faház, ahol élt. Ez a vízesés és a kiöblösödő folyószakasz az a rész, ahol Don először átölelte Scart. Egy mentál egy embert.

Felfoghatatlan tett volt, a két faj első közös pillanata... Ezt az emlékképet is megszereztem, ahogy sok másikat.

Ó, a mentálok máris a sziklafalat nézik... Igen, a lecsüngő zöldeskék növényzet alatt Lucy arcvonásait látják. Harminc méter magas ez a sziklafal, és Don kődarabokkal csiszolta le. Hosszú évtizedekig dolgozott rajta, amikor fiatal korában ide költözött. Micsoda hiány lehetett benne, és micsoda szenvedély! Csak a szekrénybe rejtett szobrok és ez a sziklafal árulkodik arról, mit gondolt, mit érzett akkoriban, mi lapult a csendje mögött.

Látom, a csapatvezetők szemvillanásokkal kijelölték az öröket. Kérem, lazítsanak!

Nem szükséges a harc készség, az erdőben élő skorpiók nem fognak támadni. Don köpenye még itt lakik, ráadásul a többi köpeny is ide teleportál, amikor a tanácsosok alszanak, bár nem világos, mi ez a rituális vadászat, amit közösen folytatnak. Ez a folyópart a legbiztonságosabb hely az egész földrészen.

A háború igaz történetét ígértem önöknek. Azt a részét, ami nem került bele a történelemkönyvekbe. Az ütközetek, a bolygók pusztulása mindössze a felszín volt. Az igazi háború a döntéseinkről szólt.

Scar szállt szembe először nyíltan az entitással, a Pelegrin hadihajón Isten nevét suttogta neki. Ám valójában Lucy volt az, aki harcolt ellene. Nem tudtuk, de mindkettőjüket megjelölte az entitás. A Gonosz, ahogy önök hívják.

Scar védettebb volt. A szökése után az astoriak halottnak hitték, és ez százakban keltett bűntudatot; mindennap imádkozott érte valaki, akaratlanul fénylő burkot képezve körülötte.

Az én félelmem szakította ki ezt a burkot. Don egy ábrán megmutatta neki az események sorát. Scar pedig megértette, amit egész életében szívósan figyelmen kívül hagyott: ha Isten van, akkor létezik a Gonosz is. Scar hinni kezdett benne, és többé nem tudta lezárni az elméjét. Az entitás eljött a szexvizsgán, amikor a könnyű drog átjárhatóbbá tette a tudatát.

Scar rettegett, mégsem árulta el önmagát.

Azt hitte, elbukott, azt hitte, magánya nem lehet súlyosabb, elhagyta Isten és ember, többé már nincs remény. A Szürke szobák csapdaként zárltak köré.

Nem tudta, hogy a döntésével újrateremtette a sorsot. Fáklya lett, ami fényével vonzotta az éjszaka lelkeit. A Pusztítók fürkésző szemmel figyelték, köztük a legendás Norman kapitánnyal.

Scarnak voltak társai, ám Lucy teljesen védtelenül állt egy mérhetetlenül nagyobb hatalommal szemben. Felfoghatatlan erő akarta összeropantani.

El kellett volna buknia, megörlőnie, meghalnia, csakhogy Lucy pajzs volt, egy faj bátor védőpajzsa, az utolsó igazi abervadász.

Jól érzik, csodálom őt...

Évtizedekbe telt, mire visszafejtettem az egyetlen szemtanú, a köpeny emléknymait. Azt a pillanatot is, amit Don látott, de nem jött rá a lényegére.

Emlékeznek, mit meséltem? Lucy nem ölte meg a Pelegrin mentálját, nem hódolt be a sugallatnak. Amikor rájött, hogy ő maga is fertőzött lett, egy titokszobába teleportált, hogy elszigetelje a veszélyt. Egyedül nézett szembe az iszonyattal.

De nem csak szembenézett.

Lucy vérbeli harcos volt, aki nem találta a helyét a békében, ám elemében volt a háborúban. Generációs emlékezetében abervadászok harci tudását hordozta.

Az entitás járt az elméjében, ám ő is az entitásában. Volt egy pillanat, az N sík egyetlen villanása, a hiperkocka mélye, amibe belátott.

Majd belelökte saját testét a titokszoba energetikai rendszerébe, hogy iszonyatos fájdalmak közepette elmeneküljön, végül blokkolta a történetekkel kapcsolatos emlékeit.

Lucy még ekkor sem adta fel. Az agya üres lap lett, de ekkor a tudatalanjából jövő sejtésekre hallgatott. Megtette minden neveltetése ellenére, a Főmentál parancsa ellenére, a társadalom logikát követelő diktatórikus nyomása ellenére. Kétségbeesetten el akarta különíteni a két fajt. Nem tudta, miért kell megtenni, de érezte, hogy az idő fogy, neki pedig bármi áron el kell vinnie a mentálokat. Kerül, amibe kerül. Akár Don agyába is.

Ha sikerült volna egy rendes áttelepülés, és Lucy vezetőként felépít egy új civilizációt... igen, talán még ma is harmincezer lakott emberi bolygó lenne...

Csakhogyan elárultuk.

Én kihasználtam, és érzelmileg mélyen megsebeztem. Don nem bízott benne, és túl későn nyújtott felé kezét. Scar sejtette, hogy baj van, szólt is, de másfelé figyelt. A Főmentál pedig meg akarta ölni. Ő már évekkorábban rájött, mi a tét. Egy pusztulásba rohanó civilizáció ura volt, és tette, amit a hideg, könyörtelen logika diktált, hogy megmentsen valamit a fajból. Lucy pedig túl közel járt a titkához.

Egyedül Artúr próbálta megtartani Lucyt a szakadék felett. Ő volt az egyetlen, aki jónak tartotta. Az a fogaskerek, amit neki adott, mai napig a mentálmúzeum egyik legféltettebb kincse.

Soha nem kedveltem Artúrt, azt hiszem, érthető, miért. Szívem szerint a nevét is kitöröltem volna a világból, és Scar gondolataiból. De erről a háborúról nem beszélhetek nélküle, és a furcsa kis keresztény közösség nélkül.

Artúr olyan volt, mint az astori fák. Tömör, kemény, időtlen anyag, olyan, ami nehezen gyullad, de ha tűzbe jön, kiolthatatlan. A lángja a mai napig ég.

Látom az elmékben, hogy máris ítélkeznek felettünk. Azt hiszik, mert ismerik, már értik a történelmet? Nem a kalózok voltak a gonoszok, mi meg a jók. Mennyire egyszerű lett volna minden!

A két entitás frontvonala ennél láthatatlanabb módon húzódott, és mindenkit behálózott. Azt hittem, a háborúba szólnak bele, a politikai hatalom a tét, de teljesen más célok vezérelték őket...

Két mérhetetlen erő csapott össze, én viszont csak egy fiatal kölyök voltam. A bolygók egymás után estek el, milliárdok haltak, ám hiába vártam a Főmentált, akit apámként tiszteltem, egyedül maradtam a növekvő sötétséggel.

Az életünkért sakkoztam az entitásokkal.

Először Isten lépett, a véletlenekkel operált, találkozásokat hozott létre. Majd a Gonosz következett, szétzilálta a szálakat, eljuttatta az agyomosáig Dont, a börtönbe Scart, a sötétségbe Lucyt.

Úgy véltem, ideje átrendezni a galaktikus sakktáblát.

SCAR A TITKOSSZOLGÁLAT épületkomplexumában hevert, a századik szint mélységében lévő, rettegett börtönben. Eddig békésen szendergett, de most hatalmasat ásított.

A kurjantások és pufogások egyre erősebbek lettek, a párharc a vége felé járt. A csarnokban három órája küzdöttek a férfiak, hogy kié legyen az új lány. Acél, a börtön vezére néha mély hangon rádörrent egy-egy félre, aki éles tárgyat használt, és nem az öklét, de amúgy hagyta, hogy mindenki úgy verje agyon a másikat, ahogy szeretné.

– Gyerünk, Zúzó! Ha nem iparkodsz, Böhm pajtás lesz a győztes! Hát hagyod, hogy egy új fiú leverjen? – zengett Késes konferálása. – Ó, ez hervatag ütés volt, már a farkam is kókad a látványtól!

Scar sóhajtott. Késes farkáról napi szinten voltak információi, és pár hetente a látványában is részesült. A festett szemű szexügynők önmagát szórakoztatta a bajkeveréssel, és konferálással. E héten a meleg, ambivalens zenészt játszotta, de valószínűleg sem meleg, sem zenész nem volt. Ferrington hajóján arénaharcosként nekiment a vadkutyáknak, itt meg – ha olyan kedve volt – a teljes börtönnek.

– Ó, ez fájdalmas lehetett! – Késes nevetett. – Eddig se voltál szép, Zúzó, de az a két első fog sokat dobott a kinézeteden. Gratulálunk Böhmnek, ő a győztes! No, kis bovirág, bújj szépen a hősződhöz!

Scar kényelmesen nyújtózott, majd a másik oldalára fordult. Elsuttogott magában egy imát Donért és Artúrért. Minden ébredéskor ezt tette.

Próbált újra szunyókálni. A harc nem zavarta; az ide bekerülő nők képzett ügynökök voltak, hamar felismerték, hogy jobb a túlélési esélyük, ha egy embernek mindent hagynak, mintha prédaként állnak négyszáz férfi előtt. Scar az első pár nőt még próbálta megmenteni, de csak annyit ért el vele, hogy tőle, a mutánsból jobban megrémültek. A vörös haj és zöld szem igencsak idegessé tette az embereket.

– Hohó, Böhöm, úgy látom, el kell kapnod a kiscsillagot! Nem vagy a zsánere? Vagy a szájszagod teszi?

Elkapni?

Scar azonnal éber lett. Ez rosszul alakul.

Felült, de nem látott rá a verekedőkre, így felpattant egy közeli oszlopra. A csarnokban nem voltak ágyak, asztalok, Lucy tervezte a börtönt, és a hatalmas helyiség egyetlen berendezési tárgya a monumentális spirál volt. A spirált alkotó két méter magas oszlopok szélessége a Fibonacci-számokat követte, és a külső köríven egy-egy oszlop már hatalmas fémdobozzá vált. Az erősek ezeken aludtak.

Azonban a spirál közepe, és a belső három ív Scar területe volt, ide más nem merészelt belépni. A régi rabok mind értették a mélyben lapuló szimbólumot: ő a kezdet, ő a legerősebb. Azt is megtehetette, hogy a padlón alszik, látszólag védtelenül.

Böhöm azonban új fiú volt, és a hatalmi sorrendből még csak annyit fogott fel, hogy Acél és bandája az úr. Ám azt nem, hogy ők ketten Késessel Acélnál is többek.

Márpedig a hatalmi sorrend az egyetlen út a békéhez.

Megnézte a csarnok másik végében a tömeg gyűrűjét. A lány egyértelműen védekezett, világoskék felsője kivillant, ahogy menekülni próbált.

– Pattanj a farkamra, ribanc! – ordította Böhöm.

Add, Uram, hogy ma se öljek meg senkit! – imádkozott komoran Scar.

– A kicsi bovirág menekülni próbál, de Böhöm derékon ragadja, majd leszorítja a földre. Micsoda rúgás! Kislány, ez igazán szép volt! Kár, hogy kevés.

Scar könnyedén lehuppan az oszlopról. Tudta, hogy Késes miért konferál ennyire hangosan. A férfi éppúgy gyűlölte a nyilvános nemi erőszakot, ahogy ő.

Azonban a „vaga azé, aki megküzd érte”. Acél, a bandavezér nem írhatta felül a nehezen kiharcolt szabályt, hiszen sok rab még mindig a csoportos nemi erőszak híve volt. Késes sem léphetett közbe, már volt nője, vagy legalábbis valami perverzen szexmentes kapcsolata Luluval – főleg a nő végtagjait nyalogatta –, két nő birtoklását pedig nehezen tűrték volna a rabok.

A csarnok bejáratát zöld energiamező védte, közötté és a fémspirál között egy hatalmas üres terület állt, ott folyt a küzdelem. A tömeg némán félrehúzódott az enyhén bicegő Scar elől. Sokan fekete kalózöltözetet viseltek, mások piros, sárga vagy fűzöld műanyag csempész-nadrágot, csak kevesen voltak kincstári egyenruhában.

– Ne tedd! – mondta halkán Lulu, az elemző, amikor elment mellette. – Nő vagy, nem lehet csajod, nem fogják tűrni.

Ezt Scar is tudta.

De azt is, hogy a Gonosz heti szinten eljött kísérteni. Most is szivárgott a falakból a sötét, megült a szemekben, kezdte átítatni a nyitottabb lelkeket.

Ha pengeélen táncol a világ, egyetlen megalkuvás maga a pusztulás. Mindegy, hogy ez egy börtön. Mindegy, hogy a császár és a titkoszolgálat leselejtezte őt, az is, hogy soha nem jut ki innen, nem vesz részt világméretű dolgokban... Csak az itt és most számít. Még akkor is, ha egy jelentéktelen hely névtelen áldozata van veszélyben. Nincsenek kis ügyek.

Scar áthaladt a tömegen.

A korábban harcoló, és megvert férfiak oldalt álltak, a verekedésekből már annyira ismerte a testüket, az izzadságuk szagát, hogy csukott szemmel is meg tudta volna különböztetni az embereket. Most is a tisztább izzadságillat keveredett a kimerültség kipárolgásával, és néhol a félelem szúrósabb szagával.

Az új lány gyönyörű volt. A tökéletes alak, szép arc mellett volt valami plusz benne, valami mélyről jövő szenvedély, egy keserű, akaratlan ragyogás. Élő lélek volt, akit még nem tört meg a rendszer.

A kék szoknya szakadtan lógott rajta, már félig letépték róla. Az egyik fémsarkú cipője Böhöm vállából állt ki, a férfi vérzett, és épp anyázva szedte ki magából. A másik kék cipő még a lány kezében volt, bátran maga elé tartotta. Egy pillantást vetett fölfelé, és Scar szíve elfacsarodott.

Már tudta, miért van itt a lány, noha hetek óta nem hoztak új rabokat. Odakint az örök és Trent, az elmebeteg koordinátor valakivel végignézetik az eseményeket. Megtörni akarnak egy kinti ügynököt, netán a szerelmét? A lány tudta, hogy a szenvedését valaki látja.

– Böhöm, csillagom, akad egy kihívód – búgta Késes kedvesen. A festett szemű szexügynök elemében volt. – Megjött a kedvenc mutánsunk. Ó, de kár, lehet, mégsem tudunk gyönyörködni a nagydarab, pucér seggedben!

A két méter magas, százharminc kilós, csupa izom férfi az úrgyalogosok fekete nadrágját viselte, a felsőteste meztelen volt, valószínűleg levette az ingét a harc előtt.

Megvetően elbődült Késes felé:

– Előbb lenyomom a vagát, aztán megfarkalom azt a rohadt nagy szád!

A tömegből páran vidáman kurjantottak, úgy tűnt, Böhömnek máris vannak szimpatizánsai. Késes gúnyosan csókot dobott, majd ringó léptekkel odasétált Scar elé.

– Én hősöm, küzdj meg értem! – kérlelte hangosan röhögve. Majd egy szemvillanással jelezte, hogy Böhöm kétkezes, de a balja gyorsabb. És okosabb a fickó, mint aminek kinéz.

Scar nem bólintott, közte és Késes között már apró jelzés sem kellett. Négyyszer próbálták levadászni a másikat. Szerelmesek sem ismerik ilyen mélyen, ilyen ösztönszinten a kedvesük minden rezdülését, ahogy ők egymást; még álmukból is felriadtak a másik közeledésére.

– Egy sánta mutáns? Ettől a kis vagától kell betojnom? – Böhöm ki-gúnyolta, és mocskos szavakkal ecsetelte, mit fog művelni vele, amint elkapja.

Scar nem figyelt a beszédre, az úrgyalogos bevett módszere lehetett, hogy ostobának tettei magát, építve a sztereotípiára. Inkább a mozgását figyelte, a hatalmas test arányait, az izmok felépítését, a könnyed lépteket. Mint egy összenyomott rugó, ugrásra készen állt a fickó.

– Mutáns?! Egy igazi mutáns?! – kérdezte ideges hangon az új lány. A magas sarkú cipőt most már egyszerre tartotta mindkettejük felé.

Scar válaszul végigsimított vörös, tüskés haján, aztán egy laza le-gyintéssel hátrébb küldte a tömeget. Az úrgyalogos szeme összeszű-kült, látva, milyen természetességgel engedelmeskedik neki minden-ki. A kör kitágult, az emberek izgatott suttogással hátrébb csúsztak, és várták a műsort. Késes arrébb hessegette az új lányt is, és rögtön konferálásba kezdett:

– Tegyük meg tétjeinket! Már olyan unalmas kajában fogadni. Aki veszít, pucéran fog táncolni!

– Táncol a fenét! A vesztesek kitakarítják a börtönt – dörgött Acél erős hangja. Mióta kivonultak a mentálok az emberlakta világból, hiányzott Lucy és a fertőtlenítési mániája. A börtönben a legnagyobb gondjuk a sebek elfertőződése volt.

– Jaj, apu, ne már! Nem nézhetek házi vetkőzőshow-t? – Késes kamaszos hangra váltott, amin mindenki, még a nála fiatalabb bandafőnök is felröhögött. Aztán Acél látványosan intett, mire Késes – immáron normális stílusban – felkonferálta a harcot:

– Tegyétek meg a téteteket! És hajrá, induljon a meccs!

– Egy, kettő, három... – A tömeg vastapssal elkezdte a másodperceket számolni.

Scar hónapokkal ezelőtt még tisztességesen küzdött volna: emberként és irgalommal. De most már nem tette. A hatalmi sorrend a legfontosabb. Ha Böhöm azonnal megérti, hol a helye, akkor csak egyetlen küzdelem lesz, de ha kétség marad benne, akkor újra és újra viszszajön, egészen addig, míg bordája beszakad, szeme kifröccsen, lépe szétloccsan.

Az ürgyalogos támadott. Scar szándékosan lassan tért ki az ütés elől. Súrolta a fülét az ökölcsapás, fájón felsértve a füle tövét. Hátrátáncorodott, és megkapta a villámgyors balhorgot is, a hasfalán keményen csattant az ököl.

– Négy...

A fájdalomra azonnal aktivizálódott az elméje mélyén élő emléknyom.

Don egyszer rég az ágyára feküdt, és azzal viccelt, biorobotot csinál belőle. Vajon ezt értette agytöltőgetős oktatás alatt? Vagy hiba történt, és a faji különbség tette? Nemcsak harci tudás jött át, hanem egy valaha élt abervadász igazi elmelenyomata is.

– Öt...

Oldalra! – suttogta az abervadász Scar elméjében.

Csak vészhelyzetben bukkant fel az elmeszilánk, és az ősméntálra ráhangolódva Scar képes lett a teste energiáit jobban aktivizálni. A börtön pokla kellett hozzá, hogy ők ketten összezsizsolódjanak. Az abervadász a teljes megsemmisítésre törekedett, egész életében idegen ragadozók és öngyógyuló mentálok ellen küzdött, így az emberi test porcelánként tört a keze alatt.

– Hat...

Scar pördült, majd rúgott. Sarka a férfi oldalán csattant, pontosan azon a helyen, ahol a bordát meg lehet repeszteni, és benyomni a tüdő alja felé.

– Hét... – A tömeg ordítva számolt, Késes vidáman kurjantott.

Az emberi szervezeten harminchat támadási pont van, olyan helyek, ahol maradandó kárt lehet okozni; Scar már nem gondolkozott, ellazult és hagyta, hogy a régi abervadász kémiai szinten uralja. Gyorsabb, agresszívebb lett, ahogy a teste fegyverré vált, az ökle, lába újra és újra belecsattant az ellenségbe.

Nincs kegyelem...

...csak az ősi, igaz pusztítás...

...a végső megsemmisítés...

...mert minden gerinc megtörhető...

...minden hús széttéphető...

Az idő szétesett, a teste túl gyorsá vált, hogy elméjével kövesse.

– Huszonegy! Kész! – üvöltötte Késes, és vele együtt a tömeg. – Állj le, kis mutáns! A belezés sok takarítással jár!

Scar csak ekkor fogta vissza magát. Iszonyatos erővel elnyomta az ősméntált.

Kellett a külső hang, Késes undorodó arca, a benne lapuló irtózat, hogy maga is szörnyetegnek lássa önmagát. Amikor a valóság és az

elmebetegség összerosódott, Késes, ez a festett szemű gyilkos ott állt a határon, mint egy éjfélete, cinikus jelzőtorony.

Böhöm térdre esett, hatalmas teste meggörnyedt, fekete nadrágja elszakadt, mellkasát vörös vércseppek szennyezték, szörcsögő hang hallatszott, ahogy lélegzett, törött orrából szivárgott a vér. A férfi arcán ott ült a hitetlenkedés, hogy ez megtörténhet vele.

Ám a hitetlenkedés kevés. Ideje, hogy felváltsa az igazi félelem.

Késes bólintott, mire Scar közelebb lépett, lassan, fenyegetően.

Don hajdan, a kiképzés során azt mondta, nem beilleszkednie kell, hanem kilógnia. Itt, a börtönben értette meg: aki fél tőle, az nem támad, aki nem támad, az nem sérül.

Körülöttük mély csönd volt, a tömeg lélegzet-visszafojtva várt. Scar lenyúlt a térdelő férfi arcához, aki ösztönösen hátrahőkölt.

– Ha élni akarsz, ne mozdulj! – mondta halkan, feszülten Késes. Hangjából eltűnt az eddigi könnyedség. Scar tudta, borsószik a háta.

A férfiak sokkal védtelenebbek a szexuális erőszakkal szemben. Scar újra odanyúlt Böhöm arcához. Megcirógatta, közben végighúzta rajta a körmét. Aztán a kiserkenő, apró vércsöppeket lenyalta az ujjáról.

Nem szólalt meg. Mosolygott.

A férfi rettegve nyelt egyet.

Scar főlegyeneseedett. Körbenézett. Pszichopátának tartották, látott a szemekben.

Vajon mi az igazi szeretet? Hirdetni a békét és belebukni? Vagy eljátszani a gyilkost és fenntartani a rendet?

– A mutáns győzött, övé a lány – zendült Acél nyugodt hangja.

Scar most vette észre, hogy a bandatagok már nem a főnök mellett állnak, hanem diszkréten elvegyülve a tömegben, a várható ellenséges hangadók közelében. Acél jó stratégia volt, két börtönlázadást

vert le. Úgy tűnt, egy harmadikra számít, mert máris bemérte a likvidálandó célpontokat: Böhöm szimpatizánsait.

– Hé, a vaga nem lehet a mutánsé!

A tömeg valóban felzúdult, az elégedetlen hangok egyre erősebbek lettek.

Scar látta, hogy a bandafőnök pillantása a némán figyelő Késesre siklik, aki erre azonnal a lázongók élére állt:

– Mi az, hogy egy csaj nőt akar magának! Utálom a leszbikusokat! Tudjátok, mi a baj velük? Sohasem előttem csinálják!

Késes folyamatosan beszélt, viccelődött, megpróbálta áthangolni a négyszáz fős börtönt.

Most azonban nem ment.

Acél erre újra visszavette az irányítást. Új párharcot hirdetett, tudva, hogy senki nem merne Scar ellen küzdeni. Közben egy homlok-ráncolással jelezte, hogy tűnjön el a zsákmánnyal, mielőtt felhergeli magát a tömeg.

Ők hárman nem voltak barátok, de vész esetén tökéletesen összehangolódtak.

Scar elindult az új lányhoz, aki rémulten felé tartotta a cipőt. Ám Lulu észrevétlen a nő mögé suhant, és valamit a fülébe susogott – a zseniális elemző Késes meghosszabbítása volt, a feltűnő férfi csendes, észrevétlen árnyéka –, bizonyára azt mondta, ha élni akar, tartson vele.

Hogy harc nélkül kijutott volna-e, Scar sosem tudta meg.

Váratlanul Trent, a koordinátor hangja hallatszott a börtön hangszórójából:

– Kérem a rabokat, húzódjanak hátra az energiafaltól! Bemegyünk a börtönbe.

Csend lett.

Valóban, a hatalmas, zöld energiafal előtt állt a tömeg, valahogy a harcok során a csarnok üres területéről arrafelé sodródtak. De a bejövétel lehetősége annyira váratlan volt, annyira irracionális, hogy első pillanatban nem tudtak reagálni rá. A másodikban pedig azt hitték, Trent elmebeteg tesztje ez is, és figyelmen kívül hagyták. Újra elindult a zsongás, a vita egyre élesebb lett.

Trent megismételte, de még Acél sem foglalkozott az egésszel.

Aztán a hangszórókban felzendült egy jól ismert, nyugodt hang. Scar megdöbbsent a hallatán:

– Kéz kiképzőtiszt vagyok. A komplexumot kiürítettük, a börtön az utolsó szint. Most bemegyünk, és megbeszéljük a lehetőségeket. Tíz méterre távolodjanak el a bejáratától! A lézerek maximumon, minden embert sült hússá lövök, aki közelebb marad. Világosan beszélttem?

– Ez tényleg Kéz... – dörmögte Acél.

Az emberek azonnal hátrébb húzódtak a faltól. Az egyenes természetű, kemény kiképző sokak oktatója volt, de igazán híressé akkor vált, amikor szembement Trent koordinátorral, a komplexum vezetőjével. Az ártatlan Norman kapitány elítélése miatt Kéz beszüntette a munkát, mire rengeteg kiképző, elemző, adatfeldolgozó és kínzó-mester követte a példáját, napokra megbénítva a titkosszolgálatot.

Kéznek igazi tekintélye volt, így az emberek érezhető izgalommal elvonultak a zöld energiafal közeléből. Acél és bandája pontosan tíz méterre állt meg, Késes természetesen kilenc és félre, mert nem ő lett volna, ha rendesen engedelmeskedik.

– Hé, kiscsillag, amikor „minden embert” mondott, kivételesen a mutánsokra is gondolt – szólt oda Késes csúfondárosan. – Vagy írásos kérvényre vágyasz? A bőrödre véssem?

Scar csak ekkor kapott észbe, hogy ő az, aki még mindig a sávon belül maradt. Kényelmesen hátrébb ballagott Késes mellé.

Tényleg rá várhattak, mert a fal csak ekkor kapcsolódott le.

Scar a hátában érezte, ahogy négyszáz rab visszafojtja a lélegzetét és megfeszül. Mindenki fejében a kitörés gondolata járt, a pengék és más becsempészett éles tárgyak már biztosan a kezekben lapultak.

Az elektromos ajtó szétcsúszott, és elsőként Kéz, majd a többi fegyverzett kiképző sorjázott be, célra tartva a lézerfegyvereket. Tizenketten voltak, mögöttük két szürke csuklyás alak látszott. Az egyik bizonyára Trent, a koordinátor lehetett, akinek senki sem ismerte az arcát.

– Nyugalom! – Acél, a bandafőnök hangja lágy volt, szinte simogatott, ahogy visszafogta a támadást. – Itt is hagyhattak volna minket, hogy éhen haljunk. Valamit akarnak. Lássuk, mit!

Scar Kézre, a középkorú kiképzőjére nézett, de a férfi csak nyugtalanul biccentett, majd szeme aggódva pásztázta a tömeget. Látszott rajta, hogy az első támadó mozdulatra lőni fog. Scar nem értette, miért, Kéz sosem volt aggódós fajta.

Trent csikorgó, szenvtelen hangja törte meg az egyre feszültebbé váló helyzetet:

– Talán hallották, odakint háború van. Amit nem tudnak, hogy az elmúlt hónapokban a harmincezer lakott bolygóból ezerkétszáz el-esett. Nem tudjuk, hogyan, de Ferrington megszerezte a terepen lévő ügynökök adatait, és likvidált mindenkit. Nincsenek kémeink. Önök máától szabadok, oda mennek, ahova akarnak, Őfelsége kiürített az összes szolgálati börtönt, mind amnesztiát kapnak. Amennyiben munkát szeretnének, csatlakozhatnak újra az ügynökséghez...

Késes gúnyosan felröhögött:

– Önként csatlakozni? Na, és aki nemet mond, annak lézer jár?

– Azok szabadon távozhatnak.

– Ki garantálja? Maga? – Acél hangjából mérhetetlen gyűlölet sugárzott Trent felé.

– Nem ő, hanem én – szólt a másik csuklyás alak, és kikapcsolta az arcát takaró védőlemezt. Az ügynökök azonnal feszültebbek lettek körülötte.

Scar szíve hatalmasat dobbant, úgy érezte, kiszakad a helyéről. A rabok is döbbenten felzúdultak, Acél mehökkenten dörögött, Késes meglepetten motyogott valamit.

Őfelsége, Anargan L'aighton Chester elegánsan ledobta magáról a speciális szürke köpenyt. Harmincezer lakott bolygó ura tökéletes természetességgel álldogált a négyszáz börtöntöltelékkel szemben egy maréknyi ügynök sorfala mögött.

SCAR AZONNAL MEGÉRTETTE a kiképzők és Kéz idegességét. Látszott, életveszélyes örültségnek tartják Chester ittlétét, védik az uralkodót, akár az életük árán is.

Csakhogychester egy percig sem volt veszélyben.

Scar óvatossá vált. Nem bízni senkiben, nem hinni senkinek, a börtönben ezt tanulta.

Vajon Chester miért intézi személyesen ezt a – birodalmi léptékel nézve – jelentéktelen ügyet? Mit akar itt, egy peremvidéki, kopott börtönben a világ ura?

Talán vele találkozni?

Kereste a kék szemek mélyét, az őszinte nyíltságot, ami lenyűgözte a korábbi két találkozáskor. Pusztán egy pillantást szeretett volna, nem többet.

Ám Chester rá sem nézett. Ahogypásztázta a tömeget, a tekintete átugrotta őt.

Mintha odabenn lekapcsolták volna a napot. Scar úgy érezte, kihunynak a bensőjében a fények, és a csarnok szürkésege, embertelensége olyan erővel telepszik rá, ami kibírhatatlan.

Chesternek csak egy jelentéktelen bábu a galaktikus táblán. Egy ócska, megkopott gyalog, ami korábban szemétre került, mintsem hasznát vehette volna...

Scar megszüntette az érzelmeit, és hideg közömbösséggel hallgatata, ahogy Chester munkát ajánl. Szeme sarkából látta, ahogy Acél és Késes odahúzódik ő mellé. Jobbról és balról álltak, egyértelművé téve, hogy ők hárman a börtön urai.

A trónörökös nem akart erőszakos toborzást, hiszen odakint a végeken úgyis elárulnák, hanem pénzzel érvelt. Havi átalányt ígért a szaktudásukért, új azonosítókártyát, gyors úrhajókat, hatalmas jutalmat egy-egy megszerzett információért vagy sikeres akcióért. Gazdagságot ígért nekik egyszerűen, logikusan és éppoly nevetségesen.

– Ez hülye – dörmögte Acél halkan.

Nem kellett többet mondania, félszavakból is értették egymást.

Miért fogadnák el a rabok az alkut? A hűség elmúlt, a pénz nem számít, odakint közülük a leggyengébb is a bűnözők ura lesz. Ha pedig harcot akarnak, akkor inkább Ferrington mellé állnak. Chester, szálkás természetével és hímzett, halványkék ruhájával, nem olyan férfi volt, akit követnének.

– Egy tekintetet kerül, a tiédet, kis mutáns, pedig elég feltűnő vagy – lehelte Késes. – Ismeritek egymást? Nem akarsz valamit bevallani apucinak?

Scar nem felelt, de nem is kellett. Késes szinte a bőre pórusaiból olvasott. Máris megjelent a szexügynök arcán az a szarkasztikus félmosoly, ami balhék előtt szokott.

Chester közben befejezte a mondandóját:

– Kapnak öt percet, hogy elgondolkozzanak mindezen. Aztán kérem, hogy tőlem jobbra álljon, aki igent mond és csatlakozik. Balra, aki inkább azonosítókártya és pénz nélkül egy új életet kezdene.

A tömeg nem mozdult.

Acélra vártak, ő viszont Késesre.

Scar érezte a bőrén, ahogy Késes oldalról őt fürkészi.

– Csak tizenkét lézer. Ki tudunk törni – lehelte a szexügynök olyan élvezettel, mintha szerelmi vallomást suttogna.

Nem kellett volna mondania, de Scar képtelen volt rá. A börtön logikája harcot diktált.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Felmérte az uralkodót, józanul, ahogy egy idegent. Nézte ezt a fiatal zsenit, de most nem a magányát látta, nem is a szépségét, hanem a tényt, hogy valójában senki nem tudja, kicsoda, jó vagy gonosz-e.

A csend kínossá vált.

– Ne kapkodjanak! Gondolják át alaposan! – mondta udvariasan Chester, majd kibújt az ügynökök sorfala mögül.

– Felség – hördült fel Kéz. – Kérem, húzódjon vissza!

Chester azonban pár lépéssel közelebb sétált, és megállt félúton az ügynökök és a rabok között. Őt nézte.

– Hogy tetszett a gyakorlati képzésed, 21-es?

Scar elsőre nem is értette, mit mond. Majd amikor felfogta, iszonyatos düh lobbant benne.

Gyakorlati képzés?!

Csak játék volt, hogy ebben a pokolban élt? Az, hogy majdnem gyilkossá vált?

– Ez a hely sokban hasonlít egy kalóztanya hatalmi viszonyaihoz – tette hozzá Chester.

Scar összeszorította a száját. Milyen logikus volt!

Ám őt rohadtul nem érdekelte a logika.

Chester bizonyára megérezte a dühöt, mert magyarázó hangsúllyal folytatta:

– Itt az ideje, hogy igazi ügynök légy. Van egy testhezálló feladat a számodra. Akarsz a világért küzdeni? Ha igen, most van itt az ideje. Ne feledd, esküt tettél!

Eskü? Scar arra az őszinte, tiszta pillanatra gondolt, amikor hűséget esküdött. Akkor úgy érezte, ragyog a lelke, ezt kell tennie, ez volt az igaz út. Szerette volna visszakapni ezt az érzést, ezt a régi hitet, de a börtönben valahogy megkopott a lelke, megkoptak a szavak, értelmetlenné váltak a nagy tettek... A harcokra gondolt, az eltört és